

Arrest

nr. 141 506 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient volgens de verwerende partij op 11 mei 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 26 maart 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing met reden:

“(….)MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene zijn aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf indient in onregelmatig verblijf (betrokkene slaagt er niet in aan te tonen dat hij op regelmatige wijze naar België kwam bij ontstentenis van een visum kort verblijf in zijn paspoort en het ontbreken van een binnenkomststempel); Overwegende dat de gemeente ons op 14/10/2011 een paspoort overmaakte, hetwelk niet voorzien is van een binnenkomststempel, noch van een visum kort verblijf; dat betrokkene deze documenten aan de gemeente heeft overgemaakt op 11/05/2011;

Overwegende dat wij op 18/10/2011 betrokkene uitnodigden om zijn paspoort voor te leggen, teneinde te kunnen vaststellen of betrokkene al dan niet op regelmatige wijze naar België kwam;
Overwegende dat de gemeente ons op 04/11/2011 meedeelt dat zijn oud paspoort werd vernietigd en betrokkene een nieuw paspoort voorlegt, afgeleverd op 13/08/2011 door het Egyptisch Consulaat te Brussel; dat dit paspoort evenmin voorzien is van een binnenkomststempel en een visum kort verblijf;
Overwegende dat betrokkene aldus er niet in slaagt aan te tonen dat hij op regelmatige wijze naar België kwam; Dat bijgevolg een vermoeden bestaat van onregelmatige binnenkomst en betrokkene sindsdien het land niet heeft verlaten;

Overwegende dat betrokkene bijgevolg buitengewone omstandigheden dient aan te tonen waardoor het voor hem onmogelijk is de machtiging tot voorlopig verblijf voor studies aan een privéschool in te dienen bij de diplomatieke post in zijn land van herkomst;

Overwegende dat betrokkene geen enkele buitengewone omstandigheid aanhaalt die zijn aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf in België verantwoordt; zijn inschrijving aan een private onderwijsinstelling vormt evenmin een buitengewone omstandigheid vermits het inschrijvingsattest aan de ULI werd opgemaakt op 21/03/2011 voor het academiejaar 2011-2012 en betrokkene aldus voldoende tijd had om een visumaanvraag voor studies in te dienen op de Belgische ambassade in Caïro alvorens zijn studies in België aan te vatten; Bijgevolg wordt zijn aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard en wordt betrokkene verzocht gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem heden betekend.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het middel luidt als volgt:

“2.1 EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen: schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.²

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.¹

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat ZIJ een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.⁴

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen inroepen. Het doel van de Wet Motivering

Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele en materiële motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Verzoeker is naar België gekomen met een visum om te studeren. Kort na zijn aankomst in België heeft verzoeker zijn paspoort verloren. Verzoeker heeft vervolgens zijn studies aangevat en heeft zich aangemeld op het centraal loket van de stad Antwerpen teneinde zich in regel te stellen om een verblijfsvergunning te bekomen.

Verzoeker kreeg van het centraal loket op 20.5.2011 een brief om documenten in te dienen. Uit deze brief valt duidelijk af te leiden dat verzoeker zijn inschrijving in Antwerpen op basis van zijn studies had aangevraagd.

Verzoeker kreeg opnieuw een brief op 19.07.2011 om nog documenten te bezorgen. Opnieuw staat er genoteerd dat verzoeker een aanvraag deed op basis van studies. Verzoek wordt op 18.08.2011 opnieuw gevraagd om een aanvullend stuk binnen te brengen. De vermelding dat verzoeker een aanvraag tot inschrijving deed op basis van studies is opnieuw genoteerd. Uiteindelijk krijgt verzoeker op 04.11.2011 een aanspraak bij het Centraal Loket - dienst Inschrijvingen Stad Antwerpen en hij moet opnieuw komen op 19.04.2012. Op 19.04.2012 blijkt dat de Stad Antwerpen voor verzoeker een aanvraag heeft ingediend op grond van art. 9 bis Wet 15.12.1980. Verzoeker stelt zelf geen aanvraag te hebben gedaan. Verzoeker had aangegeven dat hij zijn paspoort verloren had en dat het visum uiteraard in het paspoort kleefde. Indien de Stad Antwerpen - Centraal Loket aan verzoeker de mogelijkheid had gegeven om de Dienst Vreemdelingenzaken, Dienst Visa, Antwerpsesteenweg 59 B te 1000 Brussel te contacteren teneinde bevestiging te vragen dat verzoeker met een visum naar België was gekomen of zij dit zelf hadden opgevraagd, dan diende er nooit een aanvraag op grond van art. 9 bis door het Centraal Loket - Dienst Vreemdelingenzaken Stad Antwerpen te zijn aangevraagd.

De Staatssecretaris antwoordt dan ook op een foutieve wijze aangezien verzoeker stelt dat er wel degelijk een visum was waarmee verzoeker naar België is gekomen.

De Staatssecretaris van Asiel en Migratie argumenteert dat dit verzoek onontvankelijk is, doch stelt niet waarom deze onontvankelijk zou zijn.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt ingegaan op de redenen die de verzoekende partij aanhaalde om machtiging tot verblijf te verkrijgen. De verzoekende partij geeft in het middel een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en de door haar aangehaalde rechtsregels maar laat na te preciseren waarom zij meent dat de motivering niet afdoende is.

Evenmin verduidelijkt de verzoekende partij met welke relevante gegevens geen rekening zou zijn gehouden.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte

motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht die in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet onderzocht worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de aanvrager bijzonder moeilijk maken om de aanvraag elders dan in België in te dienen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Uit het administratief dossier blijkt niet wat de verzoekende partij aanhaalde maar er wordt vastgesteld dat de verzoekende partij weliswaar op theoretische wijze betoogt dat de motivering niet afdoende is maar nalaat te preciseren op welke elementen dan niet is geantwoord.

Waar verzoeker stelt dat: *“Verzoeker is naar België gekomen met een visum om te studeren . Kort na zijn aankomst in België heeft verzoeker zijn paspoort verloren. Verzoeker heeft vervolgens zijn studies aangevat en heeft zich aangemeld op het centraal loket van de stad Antwerpen teneinde zich in regel te stellen om een verblijfsvergunning te bekomen.*

Verzoeker kreeg van het centraal loket op 20.5.2011 een brief om documenten in te dienen. Uit deze brief valt duidelijk af te leiden dat verzoeker zijn inschrijving in Antwerpen op basis van zijn studies had aangevraagd.

Verzoeker kreeg opnieuw een brief op 19.07.2011 om nog documenten te bezorgen. Opnieuw staat er genoteerd dat verzoeker een aanvraag deed op basis van studies. Verzoek wordt op 18.08.2011 opnieuw gevraagd om een aanvullend stuk binnen te brengen. De vermelding dat verzoeker een

aanvraag tot inschrijving deed op basis van studies is opnieuw genoteerd. Uiteindelijk krijgt verzoeker op 04.11.2011 een aanspraak bij het Centraal Loket - dienst Inschrijvingen Stad Antwerpen en hij moet opnieuw komen op 19.04.2012. Op 19.04.2012 blijkt dat de Stad Antwerpen voor verzoeker een aanvraag heeft ingediend op grond van art. 9 bis Wet 15 .12.1980. Verzoeker stelt zelf geen aanvraag te hebben gedaan. Verzoeker had aangegeven dat hij zijn paspoort verloren had en dat het visum uiteraard in het paspoort kleefde. Indien de Stad Antwerpen - Centraal Loket aan verzoeker de mogelijkheid had gegeven om de Dienst Vreemdelingenzaken, Dienst Visa, Antwerpsesteenweg 59 B te 1000 Brussel te contacteren teneinde bevestiging te vragen dat verzoeker met een visum naar België was gekomen of zij dit zelf hadden opgevraagd , dan diende er nooit een aanvraag op grond van art. 9 bis door het Centraal Loket - Dienst Vreemdelingenzaken Stad Antwerpen te zijn aangevraagd.

De Staatssecretaris antwoordt dan ook op een foutieve wijze aangezien verzoeker stelt dat er wel degelijk een visum was waarmee verzoeker naar België is gekomen”, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij niet bewijst met een geldig visum naar België te zijn gekomen en dit evenmin uit het administratief dossier blijkt. Dit klemt nog meer nu een eerdere aanvraag visum van 2004 wel in het administratief dossier zit en de verzoekende partij bij machte was om zijn beweringen te staven of te pogen te staven aan de hand van haar oorspronkelijk visumdossier. Thans stelt de verzoekende partij dat zij haar paspoort verloor terwijl uit het administratief dossier blijkt dat verklaard werd dat het vernietigd was. De verzoekende partij toont desbetreffend evenmin overmacht aan. Bijgevolg weerlegt zij niet het determinerend motief van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald en dat er evenmin wordt aangetoond, zelfs niet voor kort verblijf dat de verzoekende partij in het bezit was van een visum.

In de mate dat de verzoekende partij thans voorhoudt dat zij geen aanvraag indiende, toont zij geen belang bij het aantekenen van het beroep omdat als er geen aanvraag wordt ingediend de gevolgtrekking evenmin een belang heeft. De verzoekende partij kan immers een nieuwe aanvraag indienen indien er nieuwe gegevens voorhanden zijn.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 62 en overigens ook artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar artikel 8 van de vreemdelingenwet wordt er opgemerkt dat zij deze grief niet op ontvankelijke wijze aanvoert. Immers in het voorwerp van het verzoekschrift wordt haar beroep duidelijk omschreven als zijnde gericht tegen de beslissing die de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart. Het beroep is dus niet gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten vervat in dezelfde kennisgeving. Artikel 8 heeft enkel betrekking op verwijderingsmaatregelen wat de bestreden beslissing, gelet op het voorwerp van het beroep, niet is. Bijgevolg dient evenmin de formele en materiële motiveringsplicht te worden nagegaan wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN